

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Andrei Crăciun

Îndurabile

Colecția $\sqrt{5}$

EDITURA
HERG BENET
2017

Cuprins

Povestire despre acel octombrie.....	9
Povestire despre adolescență și speranțe	12
Povestire despre Afacere.....	16
Povestire despre Alice, fiica Generalului.....	18
Povestire despre Alma	20
Povestire despre Artist.....	25
Povestire despre Baba.....	28
Povestire despre cinema	30
Povestire despre Cristian.....	32
Povestire despre Diana.....	35
Povestire despre Dumnezeu	37
Povestire despre femei.....	39
Povestire despre fericire.....	42
Povestire despre Gabriel.....	46
Povestire despre Gașcă	48
Povestire despre Geanina	50
Povestire despre Glad.....	52
Povestire despre Gloria	55
Povestire despre guru	58
Povestire despre iubirile birjarilor.....	62
Povestire despre început.....	65
Povestire despre liniște și lumină.....	67

Povestire despre Lisabona	70
Povestire despre Maestru	73
Povestire despre mahala	77
Povestire despre Marian	81
Povestire despre Mașa	84
Povestire despre Mina	87
Povestire despre minutul acesta.....	90
Povestire despre Miruna	93
Povestire despre Misiune	95
Povestire despre moartea lui Oliviu.....	97
Povestire despre Moscova.....	99
Povestire despre Nadejda și Boris.....	101
Povestire despre Napoli.....	105
Povestire despre neputință	107
Povestire despre o clipă.....	110
Povestire despre omul cu portocale	113
Povestire despre Organizație	117
Povestire despre Palestina.....	120
Povestire despre prostituata-poetă	123
Povestire despre salonul numărul 2.....	126
Povestire despre singurătate	128
Povestire despre Stelian și Rita	132
Povestire despre şah	135
Povestire despre tăcerea lui Sebastian	137
Povestire despre trecerea timpului.....	141
Povestire despre unchiul Anghel	143
Povestire despre un înger	146
Povestire despre vise.....	149
Povestire dintr-un bar	152
Povestire după douăzeci de ani.....	155

Povestire despre acel octombrie

În ziua aceea, George făcu o descoperire care îl descumpăni. Lucra de zece ani în respectiva corporație. Zece ani blestemați! Avea sute de colegi de muncă, dar de cel puțin jumătate de deceniu fusese întotdeauna singur la masa de prânz! Întotdeauna.

Colegii săi – corporații – erau inevitabil niște imbecili cu care nu putea discuta nimic. Nimicul e un tiran. Nimicul e atotcuprinzător. Erau niște imbecili la costum, care citeau cărți motivaționale, asta dacă mai citeau ceva. Singura lor preocupare rămânea să urce în ierarhia companiei, într-o teribilă întrecere între impostori.

Erau înnebuniți după conferințe ținute de alți impostori, dar doar atâtă timp cât era „business cool“ să fii văzut acolo. Erau incurabili, da. I-ar fi ucis fără regrete – pe toți.

George își disprețuia colegii, iar ei o știau și îl disprețuiau la rândul lor. Nu putea fi altfel. El era un artist care naufragiase pe insula aceasta ca să aibă din ce trăi. Compania fusese generoasă financiar cu el. Îi răsplătea chinul, îi luase viața.

Începea să trăiască zilnic, deși puțin, de la orele 18 fix. Mai erau și sfârșiturile de săptămână, când se îmbăta cu vin în compania unor activiști de mâna a doua cu care se iluziona – deși tot mai greu – că va putea schimba lumea,

ca și cum lumea ar putea fi schimbată de ceva. Pendula, deci, între entuziasm și disperare.

Dar abia atunci – în acea zi de miercuri din acel octombrie – George își dădu seama cu adevărat de completa singurătate în care își târa fiecare amiază.

Privî către alte mese – tineri cu badge-uri de gât plânind concedii în Thailanda (Maldive e „so last year“!), sporovăind nimicuri despre ratele lor bancare și noi proiecte imobiliare. I se făcu foarte poftă să îi măcelărească – ăștia sunt oameni? „Poate că, totuși, Statul Islamic nu e cea mai rea idee“, glumi, la el în cap, cu acel amestec de cinism și deznađejde cu care își vorbea mereu.

Știa ritualul: cei care aveau copii (destul de puțini, de altfel) dezbatăreau chiar acum – deloc în surdină – aspecte din arta parenting-ului. Aduceau în discuție cele mai potrivite tehnici de educație preșcolară, criticau grădinițe și educatoare, blestemau „clasa zero“, învățătoarele, profesorii și în general erau depășiți de situație.

George nu avea copii, iar adevărul era chiar mai dureros – nu mai întreținuse relații sexuale de mai bine de doi ani. Nu era ca și cum socotea timpul acestei clepsidre, dar era destul de ușor să țină minte data aceea. Fusese un 1 mai. Un căcat de 1 mai. Atunci auzise, de altfel, ultima oară, din partea femeii lui, cuvintele „te iubesc“.

A doua zi, când se trezise, descoperise că fusese părăsit. Femeia lui (fusese ea vreodată femeia lui cu adevărat?) nu îi oferise multe explicații suplimentare. Îi comunicase decizia – aşa a simțit! – pe o jumătate de coală de hârtie A4. Existau, totuși, niște încercări de argumente – toate stupide.

Logica nu fusese niciodată punctul forte al femeii sale, iar de la o vreme – de când i se întărise dezgustul

– George credea că aceasta era o caracteristică a speciei feminine în general. Femeia lui (da, chiar, fusese ea vreodată femeia lui cu adevărat?) dispăruse în zori. George se trezea pe la zece.

O vreme continuă – absurd – să o iubească, apoi se blază într-o greață radicală. Se refugie în această scârbă care nu avea unde să îl ducă. Bău tot mai mult, se buhăi și așteptă să înnenebunească.

Iar în acel octombrie, în acea zi de miercuri, înțelese cu adevărat cât de singur era, înțelese tot – și tot adevărul se prăbuși peste el deodată, aşa cum cade uneori toamna. Sau poate că altfel – ce importanță are? Înțelese că nu mai era nimic de sperat. Viața trecuse.

George puse mâna pe cuțit și își tăie încet, încet, pieptul de pui la grătar. Mușcă dintr-o bucătă. O mestecă. Avea același gust din ultimii zece ani – avea gust de cauciuc.

Povestire despre adolescență și speranțe

Când am intrat în cușetă, adolescentul era deja acolo. Dacă îngerii ar avea vârste, atunci el era un înger foarte Tânăr. Era blond, era zvelt și era beat. Era foarte beat.

După câteva încercări ratate de a se ridica în capul oaselor și de a ieși pe culoar, s-a lăsat păgubaș, prăbușindu-se pe spate ca un om iremediabil înfrânt. Bineînțeles că n-am avut nimic împotrivă să rămână el în patul de jos.

Adolescentul avea ceva emoționant, ca de copil, un fel de naivitate care m-a făcut să mă gândesc la brutalitatea despărțirii de lumea copilăriei și la nedreptatea trecerii la viață de adult.

Adolescența e o graniță peste care trecem din grabă, ca niște nebuni, urmându-i pe toți nebunii dinaintea noastră. Dacă ne-am gândi puțin, am vedea că nu e deloc profitabil. Dar, adolescenți fiind, iată că nu ne gândim.

Voiam să citesc o carte – era un jurnal, era jurnalul unui nebun, în care un diarist bătrân își povestea chinurile erotice, el fiind obsedat de nora sa, dansatoare și, probabil, prostituată în tinerețe; nu știam toate detaliile poveștii, și tocmai de aceea voi am să o citesc. Lumina însă l-ar fi năucit pe adolescent. Așa că eram amândoi condamnați la întuneric.

Adolescentul m-a rugat să îl trezesc atunci va suna alarma de la telefonul său mobil. Trebuia să coboare

într-un oraș al cărui nume l-a bolborosit și nu l-am înțeles. Nu l-am pus să repete.

Trenul se mișca îngrozitor de încet, neputând citi, priveam plafonul și așteptam să vină naibii nașul, care întârzia suspect de mult, când adolescentului i-a sunat celularul.

A avut un dialog cu mama dumisale, pe care nu puteam să nu-l aud, în care încerca, făcând eforturi supraomenești, să o convingă că nu, nu a băut, că i se pare ei că vocea lui, că...

Mama adolescentului probabil știa că fiul ei e la acea răscrucce care îl poate duce oriunde, la heroină, la pușcărie, la spitalul de nebuni sau într-un serviciu oarecare în care să-și funcționărească viața și să se întrebe, deși mai degrabă foarte rar, la ce folosesc toate astea.

Chiar m-au înduioșat zadarnicele tentative ale adolescentului de a-și minți mama, aşa că am coborât și am ieșit. La capătul culoarului, doi nași cu șepcile lăsate pe ceafă discutau, aproape conspirativ, despre politicile catastrofale ale partidului de guvernământ, care lăsase studenții să circule gratis în toate trenurile vechii companii de stat care asigura transportul pe calea ferată din țara noastră. Și era o obidă de o tristețe sfâșietoare în pofta lor de șpagă, pe care studenții nu mai aveau să o potolească niciodată. I-aș descrie drept deznădăjduiți.

Cei doi nași m-au simțit venind și au schimbat macazul, virând către starea la zi a fotbalului din țara noastră, pe care au găsit-o, de asemenea, deplorabilă, cu această observație având categoric dreptate. Nici nu s-au mai obosit să mă întrebe de bilet. Însă m-am îndepărtat și de ei, simțind chemarea unei singurătăți absolute.

Pe bătrânul nebun din carte îl cheamă Utsugi. E un

nume bun pentru un diarist, dacă e un diarist japonez. Asta era în mintea mea – un gând care să acopere un gol. Ce altceva sunt gândurile noastre?

Iar cine m-ar fi privit chiar atunci ar fi putut vedea că zâmbesc, și chiar zâmbeam gândindu-mă – alt gând care să umple un gol – la nașul din *Moscova-Petuški* a geniului Erofeev.

Mi-ar fi plăcut să am asupra mea o sticlă de votcă din care să ne împărtăşim toți, și adolescentul, și cei doi nași ruinați de politica partidului de guvernământ, și eu, care plecasem deja pe patruzeci de ani și urcam în toate aceste trenuri de noapte nu ca să ajung undeva, ci din strictă inertie.

Scriam mici note de călătorie în niște gazete muri-bunde care ar fi trebuit să moară, pentru că nu le ctea nimeni, dar nu mureau pentru că erau ținute în viață artificial de milionari coruși și snobi.

Mă simțeam mizerabil și, dacă aş fi avut curajul unui set complet de analize, probabil că medicul de familie m-ar fi îndrumat către preot, să-mi pregătesc pledoaria în vederea judecății de apoi.

În urmă cu zece ani, în trenurile de noapte mai urcau și curve care între două stații lungi își câstigau, foarte omenește, existența. Tânăr, apelasem de câteva ori la serviciile lor și niciodată nu fusesem dezamăgit.

Ajunsesem chiar să le cunosc curvelor mele necazurile – cu bărbații, cu copiii, cu părinții. Curvele din trenurile de atunci au fost, de altfel, singurii psihologi pe care i-am frecventat.

Bineînțeles că plecaseră să-și practice, cu mai mult succes economic, meseria în Spania. Le-am pierdut urma. Dar, în lumina noilor realități financiare